

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43Co/41/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6418203289
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Blaha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6418203289.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Blahu, členiek senátu JUDr. Drahomíry Dibdiakovej a JUDr. Márie Jamriškovej, PhD., v právnej veci žalobcu S. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, XXX XX X., zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1 335,75 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozhodnutiu Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 24Csp/56/2018-126 zo dňa 17. januára 2019 takto

rozhodol:

- I. Rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 24Csp/56/2018-126 zo dňa 17. januára 2019 potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím okresný súd v I. výrokovej vete zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.335,75 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.335,75 Eur od 17.6.2015 až do zaplatenia. V II. výrokovej vete priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca odôvodňoval svoj nárok voči žalovanému na základe Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 16.9.2010, podľa ktorej mu mal byť poskytnutý úver vo výške 1.320,- Eur. Úver však bol vyplatený vo výške 1.104,25 Eur, keď žalovaný hneď na začiatku zmluvného vzťahu zrazil poplatok za poskytnutie úveru vo výške 215,75 Eur. Žalobca v priebehu konania tvrdil, že na základe spôsobu uzatvárania zmluvy, a to jeho žiadosti zo dňa 2.9.2010, ktorý je návrhom na uzavretie zmluvy a prijatím tohto návrhu zo strany žalovaného zo dňa 16.9.2010, bol návrh na uzavretie zmluvy doplnený o údaje v bode č. 6 a došlo k zmene údajov o poskytnutej čiastke úveru, výške mesačnej splátky a predpokladanej RPMN. Vzhľadom na takýto spôsob uzatvárania zmluvy si žalovaný nespĺnil jednu zo základných povinností, a to informovať spotrebiteľa o podmienkach právneho vzťahu, čím došlo k porušeniu základného práva spotrebiteľa na informácie, čo je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka a z toho dôvodu sa jedná o absolútnu neplatnosť zmluvy o úvere.

3. Žalobca ďalej tvrdil, že akceptácia návrhu na uzavretie zmluvy nebola žalovaným vykonaná, pretože dňa 16.9.2010 bol návrh zmluvy doplnený a sčasti zmenený a z toho dôvodu nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobca ďalej v konaní namietal, že zmluva neobsahuje ďalšie obligatórne náležitosti zmluvy a to údaje o čerpaní úveru, o termíne konečnej splátky a o členení splátok na istinu, úrok a iné odplaty. Namietal aj, že odplata za poskytnutie úveru vo výške 70,01%

niekoľkonásobne prevyšuje obvykle požadovanú odplatu na finančnom trhu a je v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na absenciu podstatných náležitostí sa jedná o úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov a aj vzhľadom na rozpor zmluvy s dobrými mravmi, žalovaný mal nárok len na vrátenie ním poskytnutej sumy 1.104,25 Eur bez úrokov a bez poplatkov. Keďže žalobca zaplatil žalovanému 2.440,- Eur, t. j. viac o 1.335,75 Eur, jedná sa o vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktorého vrátenia sa domáhal žalobou.

4. Pôvodne uplatnil žalobca tento nárok v konaní pred okresným súdom pod sp. zn. 12C/62/2015 ako vzájomnú žalobu voči nároku uplatneného žalovaným v tomto konaní. Uznesením č. k. 12C/62/2015-101 zo dňa 4.6.2018 bola vzájomná žaloba vylúčená na samostatné konanie pod sp.zn. 20Csp/56/2018.

5. Žalovaný považoval nárok žalobcu za nedôvodný pričom uzatváranie zmluvy má akceptovať dohodnutý spôsob a zmluvnú voľnosť strán konania. V čase podania žiadosti o úver bolo dohodnuté, že žiadosť žalobcu o úver bude považovaná ako maximálne možná s poukazom na výšku a parametre žiadaného úveru a následne po zhodnotení bonity a schopnosti splácať predmetný úver bude žiadateľovi poskytnutý úver vo výške ako žiadal, resp. v nižšej. Úver v sume 1.320,- Eur bol žalobcovi poskytnutý, pričom táto suma bola na základe vzájomného vysporiadania znížená o dohodnuté pohľadávky. Žalovaný popieral aj tvrdenia o absencii povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj skutočnosť, že by bola priemerná výška odplaty podstatným spôsobom v danom prípade prevýšená.

6. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania konštatoval, že dňa 2.9.2019 žalobca ako dlžník podal žalovanému ako veriteľovi žiadosť o poskytnutie úveru, ktorá bola súčasťou tlačiva Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX s údajmi uvedenými v časti 5 tejto žiadosti. Dňa 16.9.2010 žalovaný ako veriteľ schválil revolvingový úver s údajmi uvedenými v bode 6 tejto žiadosti. Bod 8 tlačiva obsahoval dohodu o poskytnutí služby, predmetom ktorej bol záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok 215,75 Eur, b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. V zmysle čl. 8.4. odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru bola splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl. 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa čl. 8.1. písm. a) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa čl. 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Súd prvej inštancie poukazoval na znenie čl. 2.1. a čl. 2.2. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere (ďalej len zmluvné dojednanie), ktoré upravujú spôsob uzatvárania zmluvy a povinnosti žalovaného odoslať žalobcovi Oznámenie o schválení úveru s dohodnutým obsahom. Poukazoval aj na znenie čl. 4.5. Zmluvných dojednaní, podľa ktorého deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára, je dňom konečnej splatnosti úveru.

7. Ďalej konštatoval, že v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.9.2010 poskytol žalobcovi údaje v zmysle čl. 2.2. Zmluvných dojednaní. Uviedol, že v bode 6 Zmluvy o úvere bola dohodnutá ročná úroková sadzba 70% pri poskytnutej čiastke úveru 1.320,- Eur, pričom takáto ročná úroková sadzba úveru 70% bola uvedená aj v Oznámení o schválení úveru.

8. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 16.9.2010 uzavretá Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, pričom sa jedná o tzv. typovú alebo formulárovú zmluvu a vzťah ňou založený považoval za spotrebiteľský a zmluvu o revolvingovom úvere považoval za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa Zák. č. 129/2010 Z.z.

9. Dospel k záveru, že hoci bola v zmluve dohodnutá výška úveru 1.320,- Eur, žalovaný voči tejto sume podľa čl. 8.4. Zmluvy započítal svoju pohľadávku na zaplatenie odplaty za službu poskytnutia odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur a poskytol žalobcovi finančné prostriedky len vo výške 1.104,25 Eur. Na základe záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014 dospel k záveru, že žalobca

poskytol v skutočnosti žalovanému úver len vo výške 1.104,25 Eur (správne malo byť uvedené, že žalovaný poskytol žalobcovi úver v uvedenej výške).

10. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver bol žalobcovi poskytnutý s ročnou úrokovou sadzbou 70% a dojednanie úroku vo výške niekoľkonásobne vyššej ako priemerná úroková miera spotrebiteľských úverov bánk poskytnutých v roku 2010 je dojednaním, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a vzhľadom na neprimeranú výšku je v rozpore s dobrými mravmi. Okresný súd preto dojednanie o výške úrokov z omeškania považoval za neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

11. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že z obsahu zmluvy je zrejmé, že žalobca požiadal o poskytnutie revolvingového úveru s požadovanými parametrami uvedenými v bode v bode 5. žiadosti. Žalovaný v súlade s postupom podľa 2.2. Zmluvných dojednaní žalobcovi poskytol revolvingový úver za zmenených podmienok: v nižšej sume, a teda s inou celkovou čiastkou, s inou splátkou, s inou ročnou úrokovou sadzbou a s inou RPMN. Podľa okresného súdu k prijatiu návrhu na uzavretie zmluvy spôsobom podľa Občianskeho zákonníka nedošlo, pretože právny predchodca žalobcu (správne malo byť uvedené žalovaného) ako veriteľ neprijal návrh na uzatvorenie zmluvy žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu) bez výhrad a zmien. Prijatie návrhu so zmenami, doplnkami, ktoré vytvárajú základné zákonné náležitosti zmluvy, nie je účinným prijatím návrhu na uzatvorenie zmluvy, ale predstavuje len nový návrh na uzatvorenie zmluvy, ktorý nebol žalobcom písomne akceptovaný a preto okresný súd dospel k záveru, že pri uzatváraní predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebola dodržaná zákonom vyžadovaná písomná forma. Ani Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 14.09.2010 (ktoré okrem obsahových náležitostí uvedených v bode 6. zmluvy obsahuje aj ďalšie údaje, ako je napr. dátum splatnosti prvej splátky úveru, dátum splatnosti poslednej splátky úveru), okresný súd nepovažoval za súčasť zmluvy o úvere.

12. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to termín konečnej splatnosti úveru. Konštatoval, že z dôvodu poskytnutia úveru v skutočnosti len vo výške 1.104,25 Eur, pričom pri výpočte RPMN žalovaný vychádzal zo sumy 1.320,- Eur, je v predmetnej zmluve RPMN vypočítaná nesprávne v neprospech spotrebiteľa, a preto neobsahuje povinnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z tohto dôvodu posúdil v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

13. Pretože žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.104,25 Eur a tento zaplatil žalovanému 2.440,- Eur, rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru a uhradenými sumami v čiastke 1.335,75 Eur považoval okresný súd za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného a zaviazal ho na zaplatenie uvedenej sumy žalobcovi. Zároveň mu priznal úroky z omeškania z uvedenej čiastky vo výške 8,05% ročne od 17.6.2015, t. j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na dobrovoľné plnenie na základe výzvy zo dňa 15.6.2015. Výšku úroku z omeškania určil podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. s použitím § 10c citovaného nariadenia aplikujúc tak prechodné ustanovenie podľa ktorého, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1.2.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.1.2013. K 17.6.2015 predstavovala sadzba ECB 0,05% a pri jej zvýšení o 8%-uálnych bodov potom predstavuje sadzba úroku z omeškania 8,05% ročne. Pretože žalobca bol v konaní úspešný, priznal mu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

14. Proti uvedenému rozhodnutiu podal včas v celom rozsahu odvolanie žalovaný. Namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie o výške poskytnutého úveru, keď konštatoval poskytnutie úveru v sume 1.104,25 Eur a nie 1.320,- Eur. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil započítanie a nesprávne vyložil ust. Zák. 129/2010 Z.z. o pojme „celková výška úveru“. Tvrdil, že došlo k poskytnutiu úveru vo výške 1.320,- Eur a v rámci započítania došlo k stretnutiu dvoch pohľadávok, a to pohľadávky na vyplatenie úveru a pohľadávky na zaplatenie odplaty o poskytnutí služby. Započítaním sa započíta aj časť úveru vo výške 215,75 Eur, ktorá sa síce nevyplýca, ale v rámci kompenzácie sa „poskytuje“. Jedná sa o rovnakú situáciu, ak by veriteľ najskôr vyplatil úver 1.320,- Eur a dlžník obratom alebo súčasne uhradil sumu 215,75 Eur. Vykonanie zápočtu podľa zákona preto nemôže byť nezákonné.

15. Závery súdu o výške úveru sú nesprávne aj v súvislosti s definíciou „celkovej výšky spotrebiteľského úveru“ a spôsobom čerpania úveru. Odkázal na ust. § 2 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch,

ako aj na prípustný spôsob poskytnutia úveru podľa úpravy platnej od 23.12.2015. Záver súdu prvého stupňa o tom, že úverom je len suma vyplatená dlžníkovi je nedôvodný. Záver súdu o výške úveru a o tom, že žalovaný neposkytol úver v celkovej výške preto nie je správny. Zdôrazňoval, že v súvislosti s výškou úveru odkaz súdu prvej inštancie na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ (ďalej aj „SD EÚ“) vo veci C-377/2014 I., I. je nedôvodný, nakoľko citované rozhodnutie je odlišné od prejednávanej veci. V prejednávanej veci je poplatok za poskytnutie úveru súčasťou celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom a nie je „súčasťou“ sumy úveru a zo zmluvy ani nevyplýva dojednanie, ktoré by viedlo k opačnému tvrdeniu. Žalovaný tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil sumu úveru a nesprávne konštatoval, že hodnota RPMN nie je správne určená.

16. Žalovaný v odvolaní namietal, že záver súdu prvej inštancie týkajúci sa výšky odplaty je v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Zdôrazňoval jeho znenie, podľa ktorého „nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu“, pričom finančným trhom tak, ako to má na mysli ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní výšky odplaty, sa rozumejú nielen údaje bánk, ale údaje na celom finančnom trhu. Má sa zohľadniť nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Odkázal pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co 1016/2014 zo dňa 30.3.2016.

17. Namietal aj nesprávny záver okresného súdu riešiaci otázku vzniku zmluvných vzťahov keď súd konštatoval, že medzi sporovými stranami nebola platne uzavretá zmluva o revolvingovom úvere, pretože medzi prijatím návrhu na uzavretie zmluvy a prijatím návrhu je rozdiel v údajoch RPMN. Tvrdil, že údaj o RPMN nie je údajom, ktorý by bolo možné dohodnúť a tento vyplýva z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaja. Zákonná úprava určenia RPMN vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale údaj určený presne stanoveným spôsobom. Zdôrazňoval, že žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru zo strany žalobcu žiaden návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Odkazoval v tejto súvislosti na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/839/2016 zo dňa 29.6.2016.

18. Tvrdil, že ak okresný súd dospel k záveru, že nedošlo k vzniku zmluvy z dôvodu, že zmluvné strany sa nedohodli na hodnote RPMN, tento záver súdu je vecne nesprávny.

19. Žalovaný namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie o absencii podstatnej náležitosti úverovej zmluvy, a to údaju o konečnej splatnosti úveru, odkazujúc na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-42/15. V tejto súvislosti odkázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 13Co/111/2014-166.

20. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie o výške úveru, o výške RPMN a o výške odplaty. Zároveň namietal prvú výrokovú vetu napadnutého rozhodnutia aj v časti úroku z omeškania, pretože zo žiadneho dokazovania nevyplýva, že záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol pred 01.02.2013. Z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie a rozhodol tak, že žalobu zamietne a prizná mu plnú náhradu trov konania voči žalobcovi.

21. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 04.04.2019 a navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie ako vecne správne a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

22. V podaní žalobca tvrdil, že žalovaný podal odvolanie oneskorene, keďže prevzal napadnutý rozsudok 04.03.2019, lehota na podanie odvolania uplynula 19.03.2018 a žalovaný podal odvolanie až 20.03.2018.

23. Poukázal na skutočnosť, že tvrdenie žalovaného o nesprávnom posúdení súdu prvej inštancie o výške poskytnutého úveru, a to bez poplatku za poskytnutie služby, je nesprávne, pretože sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná. Odkázal pritom na ust. § 53 ods. 1, 2 a 4 písm. a), t), v) Obč. zák. Tvrdil, že táto podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a jej obsah spotrebiteľ nemal akúkoľvek možnosť ovplyvniť. Tvrdil, že na základe tejto dohody dodávateľ požaduje od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorá v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa. Za uvedené plnenie - odplatu za poskytnutie služby spotrebiteľ nedostáva žiadne relevantné protiplnenie, pretože odplatom za poskytnutie úveru je plnenie

úrokov počas splácania úveru. Nejedná sa v danom prípade ani o individuálne dojednané podmienky. Tvrdil, že v prípade dohody o poskytnutí služby sa jedná o poplatok, ktorý má kryť také konanie dodávateľa, ktorým dochádza k internej správe jeho pohľadávok, pričom s účinnosťou od 10.06.2013 v zmysle § 9 ods. 10 Zákona o spotrebiteľských úveroch platí, že sa veriteľovi zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru. Žalobca odkázal na rozhodnutie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 19C/68/2015-59 zo dňa 20.08.2015, Okresného súdu Nitra z 29.01.2015 pod sp.zn. 7C/154/2014. Tvrdil, že dohodu o poskytnutí služby na základe ktorej si žalovaný účtoval poplatok za jej poskytnutie je preto potrebné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda za neplatnú. Žalovaný preto nemohol mať nárok na zaplatenie tohto poplatku a ani si ho nemohol platne započítať. Súd prvej inštancie preto rozhodol správne, keď za istinu úveru považoval len sumu, ktorá bola žalobcom reálne vyplatená.

24. K výške odplaty v sadzbe 70% ročne žalobca zdôrazňoval, že je v absolútnom rozpore s § 53 ods.6 Obč. zák., ako aj s dobrými mravmi, pretože podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Odkázal pritom na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp.zn. 6Co/138/2012, Krajského súdu Trenčín sp.zn. 8Cob/60/2010, Okresného súdu Košice-okolie sp.zn. 17C/170/2012, Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/26/2011. Skonštatoval, že dohoda o úrokoch v sadzbe 70% je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi.

25. Ďalej trval na svojich vyjadreniach, že nedošlo k platnému uzavretiu úverovej zmluvy, pretože v prejednávanej veci nebol dodržaný mechanizmus kontraktácie predpokladaný ust. § 44 Obč. zák. a poukázal pritom napr. na rozhodnutie Krajského súdu Košice 3Co/245/2017, Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 13Co/1266/2014, č.k. 13Co/1269/2014.

26. Zotrval na svojich vyjadreniach o tom, že predmetnú zmluvu je zároveň potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu absencie termínu konečnej splatnosti úveru a iných obligatórnych náležitostí vyžadovaných Zákomom o spotrebiteľských úveroch, pričom k rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/2015 konštatoval, že na základe neho nie je možná priama aplikácia smerníc o ochrane spotrebiteľa a ani nepriama aplikácia v rámci tzv. eurokonformného výkladu. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

27. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379 a § 380 Civilný sporový poriadok (CSP) v senáte bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie a nevyžaduje to ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok bol podľa § 378 ods. 1 a §219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

28. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca dňa 02.09.2010 ako dlžník podal žalovanému ako veriteľovi žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, ktorá bola súčasťou tlačiva „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX.“ V časti 5. žiadosti bol okrem iného uvedený údaj o poskytnutej čiastke úveru - 1.500,- Eur, mesačnej splátky úveru 80,37 Eur a o ročnej úrokovej sadzbe úveru vo výške 70,01%. Dňa 16.09.2010 žalovaný podpísal uvedenú zmluvu s doplnením údajov v časti 6. tejto zmluvy, a to okrem iného o poskytnutej čiastke úveru 1.320,- Eur, mesačnej splátke vo výške 70,72 Eur a ročnej úrokovej sadzbe úveru 70%. Dňa 14.09.2010 podpísal žalovaný Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX so schválenou výškou úveru 1.320,- Eur a ročnou úrokovou sadzbou úveru 70%. Podľa čl. 8.1. zmluvy o revolvingovom úvere malo dôjsť k uzavretiu dohody o poskytnutí služby uzavretej podľa § 269 ods.2 Obch. o možnosti odkladu troch splátok úveru s dohodnutou odplatom vo výške 215,75 Eur, ktorá mala byť započítaná v deň poskytnutia úveru podľa čl. 8.4. Zmluvy.

29. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalovaný vyplatil žalobcovi úver vo výške 1.104,25 Eur, t.j. po zápočte o uvedený poplatok za službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok. V konaní nebola sporná ani skutočnosť o výške sumy, ktorú žalobca uhradil na účet žalovaného v čiastke 2.440,- Eur.

30. Podľa § 52 ods.1 zák.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej Občiansky zákonník) v znení účinnom ku dňu 16.09.2010 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

31. Podľa § 52 ods.3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

32. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

33. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

34. Podľa § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

35. Podľa § 451 ods.2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

36. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu..

37. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

38. Po zhodnotení skutočností zistených z predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v tejto veci dostatočne zistil skutkový stav a zistené skutočnosti správne posúdil, keď vydal napadnutý rozsudok, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel, aj keď sa v celom rozsahu s jeho právnym posúdením veci nestotožnil. V konaní súdu prvej inštancie nezistil také vady, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia, keďže sa súd dostatočne vysporiadal s podstatnými námietkami žalovaného. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie neodhaliť žalovanému možnosť konať pred súdom, preto sa stotožňuje s jeho záverom o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi ním uplatnený nárok. Vzhľadom na obsah a rozsah žalobcom podaného odvolania odvolací súd dodáva k veci nasledovné.

39. Predmetom konania je nárok žalobcu voči žalovanému na vyplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.335,75 Eur s príslušenstvom ako rozdielu medzi úverom dohodnutým vo výške 1.320,- Eur, avšak vyplateným reálne vo výške 1.104,25 Eur a sumou úhrad vykonaných žalobcom v celkovej výške 2.440,- Eur. Vzhľadom na tvrdenia žalobcu okrem iného o tom, že dohodnutá výška odplaty v sadzbe 70% ročne za poskytnutie úveru niekoľkonásobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu a je aj v rozpore s dobrými mravmi, sa súd prvej inštancie musel prejudiciálne vysporiadať s týmto tvrdením, t. j. či sa jedná o neprimerane vysokú odplatu a teda či takéto dojednanie môže byť platné alebo sa jedná o dojednanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a je preto neplatné. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že takto dohodnuté úroky za poskytnutie úveru v sadzbe 70% ročne sú neprimerané a sú v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že dohoda o takto určenej sadzbe úroku za poskytnutie úveru odporuje dobrým mravom, a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka v tejto časti neplatná.

40. Dobré mravy je možné všeobecne vymedziť ako všeobecne spoločensky uznávané zásady konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov a pod.). Zároveň dobré mravy predstavujú popri kogentných zákonných ustanoveniach jeden z limitov ohraničenia autonómie slobody prejavu vôle zmluvných strán v súkromnom práve. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby alebo môže prívodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/137/2013 (zverejnené Zo súdnej praxe č. 62/2004) vyplýva, že za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods.1 Obč. zák. treba

považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Vyššie uvedené princípy dobrých mravov boli uvedené aj v rozhodnutí Ústavného súdu SR z 28.02.1995 sp. zn. PL. ÚS 10/95, v ktorom sa okrem iného uvádza, že aj keď sú úroky z pôžičky (§ 658 ods.1 OZ) predmetom zmluvnej voľnosti medzi účastníkmi neznamená to, že možno dohodnúť úroky v akejkoľvek výške. Dohoda o úrokoch musí byť v súlade s ust. § 39 Obč. zák., teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Závisí od rozhodnutia súdu, aby v konkrétnom prípade ustálil, či výška dohodnutých úrokov je alebo nie je v súlade s dobrými mravmi. Uvedený nálež je aplikovateľný aj v prípade, ak je predmetom posudzovania výška zmluvne dohodnutej odplaty za poskytnutie úveru.

41. Tak, ako už bolo uvedené vyššie, zakotvenie dobrých mravov do právnej úpravy súkromného práva je vyjadrením korektívu a limitov zmluvnej voľnosti strán zmluvných vzťahov v súkromnom práve. Aplikácia dobrých mravov ako limitu zmluvnej voľnosti zmluvných strán aj s prípadným následkom neplatnosti právnych úkonov pripadá do úvahy za predpokladu, ak je posudzovaný právny úkon z pohľadu dobrých mravov v takej intenzite a v takom rozpore so všeobecne akceptovateľnými normami správania, ktoré je neudržateľné, a to aj v prípade zásady zachovania platnosti právneho úkonu v čo najširšej miere.

42. Všeobecná zásada výkonu a realizácie právnych úkonov v súlade s dobrými mravmi ako všeobecným hľadiskom vyžadovaným zákonom v súkromnom práve musí byť posudzovaná z hľadiska konkrétneho prípadu v danom čase na základe vzájomného konania zmluvných strán a povahy vzájomných plnení.

43. Odvolací súd súhlasí so závermi súdu prvej inštancie, že dojednanie o ročnej úrokovej sadzbe vo výške 70% predstavuje neprimeranú výšku a je v rozpore s dobrými mravmi. Takto dohodnutá výška úrokov je v rozpore so zásadou primeranosti vzájomných plnení medzi stranami konania a nezodpovedá vyššie uvedeným všeobecným princípom dobrých mravov ako korektívu a limitu zmluvnej voľnosti zmluvných strán v súkromnom práve. Takto dojednanej výške úrokov za poskytnutie úveru nie je možné poskytnúť súdnu ochranu. Odvolací súd v súlade so záverom súdu prvej inštancie konštatuje jej dojednanie v rozpore s dobrými mravmi a rovnako ako súd prvej inštancie posúdil zmluvu o spotrebiteľskom úvere v tejto časti dojednaní úrokov za poskytnutie úveru pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 v spojení s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatnú. Žalobcovi z uvedených dôvodov vznikla povinnosť vrátiť žalovanému vyplatené finančné prostriedky bez dohodnutých úrokov.

44. S odvolaním žalovaného, ktorý namieta nesprávny postup súdu prvej inštancie pri určení neprimeranosti výšky odplaty v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, odvolací súd nesúhlasí. Na prvom mieste je potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie posudzoval v bode 15. napadnutého rozhodnutia výšku úrokov z omeškania v sadzbe 70% ročne, ktorú správne považoval za dojednanú v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení v bode 15. neposudzoval výšku odplaty, ako ju má na mysli ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ktorá je pojmom širším, zahŕňajúcim v sebe aj úrok za poskytnutie úveru. Súd prvej inštancie výslovne uviedol, že dohodu o úroku za poskytnutie úveru považuje za neplatnú, a preto tvrdenia žalovaného o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, keď mal zohľadňovať situáciu na finančnom trhu vo vzťahu k výške odplaty a nielen porovnávať úrokové sadzby bánk, odvolací súd považoval za nedôvodné. Žalovaný v odvolaní nerozlišoval v tejto časti pojem dohoda o úrokoch a odplata za poskytnutie úveru. Odplata za poskytnutie úveru je pojmom širším, zahŕňajúcim v sebe aj úroky za poskytnutie úveru. Súd prvej inštancie správne posúdil jednu zložku odplaty, a to úroky za poskytnutie úveru, dojednanú v rozpore so zásadou dobrých mravov vzhľadom na ich neprimeranú výšku a zaužívanú judikatúru súdov. Odvolací súd preto na tieto dôvody žalovaného v odvolaní o nesprávnom posúdení výšky odplaty neprihliadol. Záver súdu prvej inštancie o neplatnom dojednaní výšky úrokov za poskytnutie úveru, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, je správny.

45. Odvolací súd nesúhlasí ani s tvrdením žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne určil výšku úveru, keď dospel k záveru, že skutočnou výškou úveru je čiastka 1.104,25 Eur a nie suma 1.320,- Eur. Záver súdu prvej inštancie o výške úveru 1.104,25 Eur je správny, aj keď z iných dôvodov.

46. V konaní nebola sporná otázka skutočnosť, že v zmysle zmluvy o úvere mala byť dohodnutá výška úveru poskytnutého žalobcovi v sume 1.320,- Eur. Nebola sporná ani skutočnosť, že táto suma žalobcovi

vyplatená nebola, keďže na jeho účet bola uhradená suma 1.104,25 Eur z dôvodu započítania poplatku za dohodnutú službu o možnosti odkladu maximálne troch splátok vo výške 215,75 Eur. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukazoval, že dohoda o poskytnutí tejto služby, na základe ktorej si žalovaný uvedený poplatok účtoval a o jeho sumu znížil vyplatený úver, je neprijateľná zmluvná podmienka a teda je v tejto časti neplatná. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo predmetom dokazovanie, či vyššie uvedená dohoda bola predpokladom a podmienkou uzavretia úverovej zmluvy (napriek zneniu čl. 8.6. Zmluvy), či tento poplatok bol alebo nebol súčasťou a vstupným údajom pri výpočte RPMN, t. j. predmetom dokazovania neboli skutkové okolnosti týkajúce sa jeho prípadného posúdenia ako neprijateľnej podmienky. Odvolací súd vzhľadom na tvrdenie žalobcu o neplatnosti dohody o uvedenej službe, posudzoval uvedené dojednanie v čl. 8.1. a 8.4. Zmluvy na základe obsahu spisu a vykonaného dokazovania z pohľadu jeho prípadnej neplatnosti podľa § 39 Občianskeho zákonníka, t. j. z dôvodu jeho absolútnej neplatnosti pre rozpor s dobrými mravmi.

47. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na zásady vymedzenia dobrých mravov, pod ktorým je nevyhnutné rozumieť okrem iného poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkanosťný spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov v občiansko-právnych vzťahov tak ako je uvedené vyššie. Pokiaľ je dojednanie služby o možnosti odkladu splátok podľa čl. 8.1. úverovej zmluvy konštruované tak, že nárok na zaplatenie odplaty vo výške 215,75 Eur podľa čl. 8.1. a čl. 8.4. Zmluvy je splatný už dňom uzavretia dohody o poskytnutí služby, pričom sa vyporiada zápočtom, a to znížením sumy úverových prostriedkov pri ich vyplatení, a to bez ohľadu na to, či pri uzatváraní zmluvy je zrejmé, či vôbec bude takáto služba využitá a ak áno, kedy a v akom rozsahu, takéto znenie považuje odvolací súd v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Z cit. ustanovení Zmluvy vyplýva, že žalovanému vznikol nárok na zaplatenie odplaty bez ohľadu na to, či takáto služba bude alebo nebude využitá. Je irelevantné, či kedykoľvek v priebehu zmluvného vzťahu medzi stranami konania k požiadavke o odklad splátok došlo, vzhľadom na to, že tento prípadný skutkový stav nič nemení na povahe čl. 8.1. Zmluvy, ktorý bez ohľadu na využitie alebo nevyužitie tejto služby zakladá žalobcovi nárok na zaplatenie fixnej sumy. Navyše výška poplatku je rovnaká bez ohľadu na to, či by malo dôjsť alebo či dôjde k žiadosti o odklad jednej, dvoch alebo troch splátok. Takto dohodnuté podmienky bez ohľadu na možnosť využitia tejto „služby“ navyšujú náklady spotrebiteľa bez toho, aby bolo v čase uzavretia zmluvy zrejmé, či dôjde k jej využitiu alebo nie. Navyše výška tohto poplatku 215,73 Eur, čo predstavuje 16,3% z dohodnutej výšky úveru 1.320,- Eur, je vyššia ako súčet troch splátok úveru. Bez ohľadu na to, či pri vzniku zmluvy je zrejmé, či vôbec dôjde k využitiu tejto služby, sa spotrebiteľ fakticky zaväzuje na úhradu ďalších viac ako troch splátok úveru. Z ust. čl. 8.1. a čl. 8.4. Zmluvy nevyplýva ani prípadný nárok spotrebiteľa na vrátenie tejto odplaty, pokiaľ počas existencie úverového vzťahu uvedenú službu nevyužije. Vzhľadom na uvedené okolnosti dojednania služby o odklade splátok dospel odvolací súd k záveru, že sa jedná o ustanovenie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, a preto je absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

48. Ak preto súd prvej inštancie dospel k záveru o tom, že úver bol poskytnutý reálne vo výške 1.104,25 Eur, jeho záver je správny, aj keď z iných dôvodov tak, ako to uviedol odvolací súd.

49. Odvolací súd sa preto nestotožnil ani s tou časťou odvolania žalovaného, kde namietal nesprávny záver súdu prvej inštancie o určení výšky úveru v sume 1.104,25 Eur.

50. Ako je uvedené vyššie, žalovaný v odvolaní namietal v zásade tri skutočnosti nesprávne vyhodnotené súdom prvej inštancie, a to jeho záver o výške úveru, o výške RPMN a o výške odplaty. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne posúdil neplatnosť dohody o výške úrokov za poskytnutie úveru (nie výšky odplaty) a správne konštatoval reálne poskytnutý úver vo výške 1.104,25 Eur, pretože na poplatok vo výške 215,75 Eur žalovanému nárok nevznikol vzhľadom na neplatnosť zmluvy v časti dohody o poskytnutí služby podľa čl. 8.1 a 8.4 Zmluvy. Záver odvolacieho súdu o neplatne dojednanej výške úrokov z omeškania a o výške reálne poskytnutého úveru v sume 1.104,25 Eur je postačujúcim na to, aby odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správne. Odvolací súd sa preto nezaoberal ďalšími odvolacími dôvodmi žalovaného, ktoré nemohli mať vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti.

51. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, keď zaviazal žalovaného na vrátenie sumy vo výške 1.335,75 Eur s príslušenstvom, ktorá predstavuje čiastku vyplatenú žalobcom pre žalovaného nad výšku

poskytnutého úveru v sume 1.104,25 Eur žalobcovi. Z dôvodu neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v časti dohodnutých úrokov a v časti dohody o poskytnutí služby oprávňujúcej vyúčtovanie odplaty vo výške 215,75 Eur, je plnenie žalobcu poskytnuté žalovanému nad sumu 1.104,25 Eur bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane žalovaného v neprospech žalobcu v zmysle § 451 ods.2 v spojení s ust. § 457 Obč. zák. Keďže žalovaný prijal od žalobcu sumu 1.335,75 Eur, na ktorú mu nárok nevznikol, je povinný toto bezdôvodné obohatenie vydať žalobcovi tak, ako správne rozhodol súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

52. Žalovaný v odvolaní namietol aj tú časť prvej výrokovej vety, kde bol zaviazaný na úrok z omeškania tvrdiac, že zo žiadneho dôkazu a dokazovania nevyplýva, že záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol pred 01.02.2013. Žalovaný zrejme mienil namietat' výšku úroku z omeškania 8,05% ročne. S takýmto tvrdením žalovaného odvolací súd nesúhlasí. Súd prvej inštancie správne odkázal na ust. § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., podľa ktorého, ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. Predmetom konania je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo záväzkového vzťahu vzniknutého medzi stranami konania dňa 16.09.2010. Na základe tohto záväzkového vzťahu medzi stranami konania došlo k vzniku nároku žalobcu voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ preto súd prvej inštancie aplikoval ust. § 10c Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., postupoval správne.

53. Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, preto ho podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil.

54. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného namietal oneskorene podané odvolanie. Toto tvrdenie žalobcu nie je správne. Zástupca žalobcu prevzal napadnutý rozsudok dňa 04.03.2019. Podľa „Správy z ÚPVS odvolanie k sp. zn. 24Csp/56/2018“ na č.l. 153 vyplýva, že odvolanie žalovaného bolo odoslané elektronicky dňa 19.03.2019 o 20:29:03 hod. Odvolanie tak bolo podané včas v rámci zákonnej 15-dňovej lehoty od doručenia napadnutého rozhodnutia.

55. Žalovaný odvolaním napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu, t.j. aj druhú výrokovú vetu o náhrade trov konania, ktorou bol žalobcovi priznaný nárok na ich náhradu voči žalovanému v celom rozsahu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca bol v konaní úspešný a súd prvej inštancie mu preto správne v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči žalovanému. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil v celom rozsahu.

56. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že ho priznal žalobcovi ako strane úspešnej v odvolacom konaní voči žalovanému v plnom rozsahu.

57. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).